

Inauguracja *antytypicznej* służby świątynnej w Liście do Hebrajczyków

Inspired Books

tekst z dnia 18.10.2013

THE TABERNACLE, CAMP, &c.

Engl. by Ellis G. Loring

świątynia starotestamentalna

- typ
- „według wzoru”
- obraz, cień

„I wystawią Mi świątynię, abym zamieszkał pośród nich, dokładnie **według wzoru** przybytku i wzoru wszystkich jego sprzętów” (II Mojż 25,8.9).

świątynia w niebie

- antytyp
- **wzór**
- **rzeczywistość**

„Służą oni w świątyni, która jest tylko obrazem i cieniem niebieskiej, jak to zostało objawione Mojżeszowi, gdy miał budować przybytek: Bacz; powiedziano mu, abys uczynił wszystko **według wzoru**, który ci został ukazany na górze” (Hebr 8,5).

Wielu cytuje List do Hebrajczyków 6,19.20, aby wykazać, że teksty te odnoszą się do antytypicznej służby Chrystusa w Wielkim Dniu Pojednania. Czy takie podejście można uzasadnić typiczną służbą starotestamentalnej świątyni? Argumenty, które rozpatrzymy, mają skłonić do krytycznej oceny tego stanowiska.

Wszystko, co dotyczy starotestamentalnej świątyni i jej służby, jest typem Chrystusa i Jego służby w świątyni w niebie. Zanim rozpoczęła się służba w starotestamentalnej świątyni, Mojżesz, który nie był kapłanem, wziął „oliwę do namaszczenia, namaścił przybytek i **wszystko**, co było w nim, i poświęcił je”. „Wylał nieco oliwy do namaszczenia na głowę Aarona i namaścił go, **aby go poświęcić**” (II Mojż 8,10.12).

Ta czynność obejmowała również wejście do miejsca, w którym odtąd poświęceni arcykapłani raz w roku sprawowali służbę w Wielkim Dniu Pojednania. „W dniu, kiedy Mojżesz ukończył budowę przybytku, namaścił go i poświęcił wraz ze **wszystkimi** jego sprzętami, a także ołtarz wraz ze wszystkimi jego sprzętami namaścił i poświęcił” (IV Mojż 7,1; patrz także II Mojż 40,1-9; III Mojż 8,10-12).

To było wzorem inauguracyjnej służby Chrystusa w świątyni w niebie, gdyż Jego wejście, wspomniane w Hebr. 6,19-20 odpowiada właśnie temu wydarzeniu. Nasze studium będzie w całości analizą tej służby, polegającą na porównaniu typu z antytypem.

Chrystus jako kapłan i król (1)

Pascha (14 Abib)
Ofiara Chrystusa

Po święcie Paschy następowało siedmiodniowe święto
praśników. Na drugi dzień tego święta ofiarowano przed Panem
pierwsze plony rocznego żniwa
Chrystus pierwszym dojrzałym Owocem

Święta Żniw
Pięćdziesiątnica

Zakończenie inauguracji służby
świętynnej.

„Usuńcie więc stary zakwas,
abyście byli nowym ciastem,
jako że jesteście praśni.
**Chrystus bowiem, nasza
Pascha, został ofiarowany za
nas**” (1 Kor 5,7).

„Tymczasem jednak Chrystus został
wskrzyszony z martwych i **stał się
pierwszym plonem** tych, którzy
zasnęli (...). Każdy w swojej kolejności,
Chrystus jako pierwszy plon, potem ci,
którzy należą do Chrystusa, w czasie
jego przyjścia” (1 Kor 15,20-23).

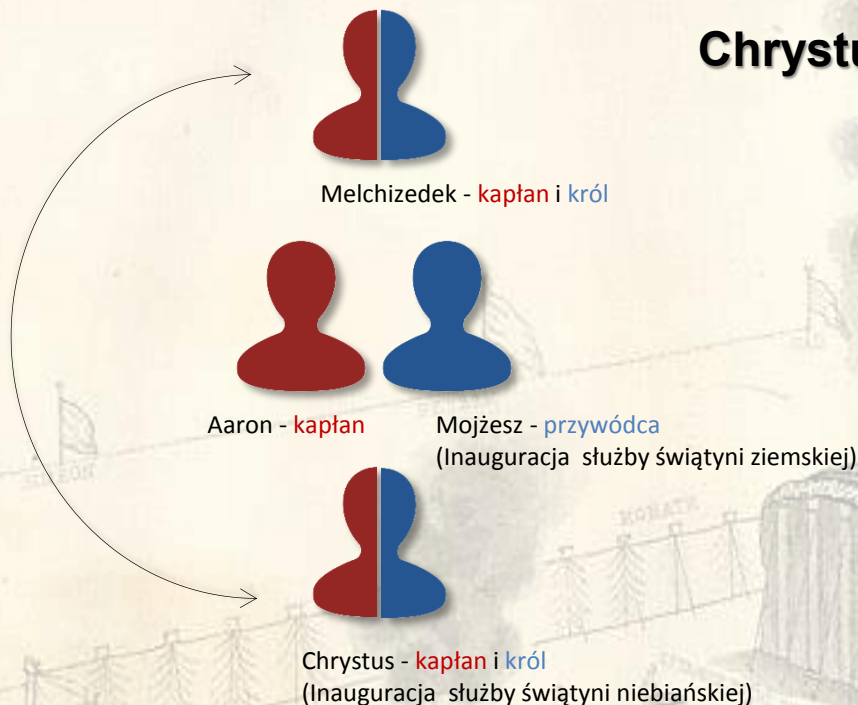
„Wszystkie ceremonie owego święta
były symbolami dzieła Chrystusa.
Wyswobodzenie Izraela z Egiptu było
lekcją poglądową o odkupieniu, które
Pascha miała utrzymywać w pamięci.
Zabity baranek, praśniki i snop
pierwocin przedstawiały Zbawiciela“
(DA 77).

“Będąc więc **wyniesiony na prawicę Boga**, otrzymał od
Ojca obietnicę Ducha Świętego i wylał to, co wy teraz
widzicie i słyszycie” (Dz 2,33).

„Gdy Chrystus przeszedł przez niebiańskie bramy,
został wprowadzony na tron przy uwielbieniu
Aniołów. Skoro tylko **ta ceremonia** dobiegła końca,
Duch Święty zstąpił na uczniów (...). Wylanie Ducha
Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy stanowiło
wiadomość Nieba, że inauguracja Odkupiciela została
dokonana. Zgodnie ze Swoją obietnicą posłał Ducha
Świętego z nieba do Swych naśladowców jako znak, że
jako **kapłan i król** otrzymał wszelką moc na niebie i na
ziemi i jest Onym Namaszczonym nad Swoim ludem”
(AA 38).

Chrystus jako kapłan i król (2)

Kapłaństwo
według porządku
melchizedekowego
= **kapłan** i **król**

List do Hebrajczyków zawiera, obok innych, trzy duże porównania, a mianowicie:

- do Mojżesza (Hebr 3,2-6; 9,17-24; 10,21)
- do Melchizedeka (Hebr 5,6; 6,20; rozdz. 7)
- do kapłaństwa starego przymierza, które przeminęło wraz z prawem (szczególnie rozdz. 7).

Powyższa ilustracja powinna nam pomóc zrozumieć naturę tych porównań. Właśnie tam, gdzie List do Hebrajczyków po raz pierwszy przedstawia Chrystusa jako Najwyższego Kapłana, natychmiast pojawia się pierwsze porównanie z Mojżeszem. Dotyczy ono **wyższości panowania** Chrystusa Jego nad domem.

„...Tym większej bowiem chwały jest On godzien od Mojżesza, im większą cześć od domu ma jego budowniczy”.

Dalej wprowadzony zostaje wątek **wyższości kapłaństwa** Chrystusa. Rozdz 6,19-20 podejmuje tę myśl, kontynuowaną w dalszych wierszach, wzmianką o niezawodności naszego Kapłana, ustanowionego w czasie inauguracji zgodnie z porządkiem Melchizedeka. Wyraźnie sugeruje to określenie „stawszy się” (*genomenos* w aorist participle) w wierszu 20., wskazując na punkt w czasie, w którym Chrystus objął ten urząd.

„Takiego to przystało nam mieć Najwyższego Kapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników i wywyższonego ponad niebiosy; który nie musi codziennie, jak tamci najwyżsi kapłani, składać ofiar najpierw za własne grzechy, a potem za *grzechy* ludu. Uczynił to bowiem raz, ofiarując samego siebie. Prawo bowiem ustanawiało najwyższymi kapłanami ludzi, którzy podlegają słabościom, słowo zaś przysięgi, która nastąpiła po prawie, **ustanowiło Syna doskonałego** na wieki”.

Cel służby kapłańskiej Chrystusa – doskonałość (1)

Wątek wyższości kapłaństwa melchizedekowego nad lewickim, podkreślający doskonałość Chrystusa jako niezbędną kwalifikację, kontynuowany jest w dalszych wierszach. Lecz od 10. rozdziału myśl kieruje się również ku tym, którzy **wiarą** sięgają po korzyści, wynikające z **doskonałości** tego kapłaństwa:

„Jedną bowiem Ofiarą uczynił doskonałymi na zawsze tych, których uświęca (...). Takie jest przymierze, które zawrę z nimi po tych dniach, mówi Pan: **Włożę Moje prawa** w ich serca i **wypiszę** je na ich umysłach” (Hebr 10,14-16).

Ofiara ciała Chrystusa, mediatora nowego przymierza, jest dla tych, którzy wiarą sięgają po korzyści Jego **doskonałego** kapłaństwa. Zgodnie z Hebr 10,19.20 mają oni dostęp do świątyni w krwi Chrystusa, który On **zainaugurował** (*enekainisen*) dla nich jako nową i żywą drogę, wchodząc poprzez **zastonę** (*katapetasmatos*).

Przedstawiona tutaj rzeczywistość objęcia urzędu kapłańskiego przez Chrystusa i Jego wejścia poprzez **zastonę** jest bardzo podobna do opisu, który znajdujemy w Hebr 6,19.20. Zwróćmy uwagę na chiastycznie połączenie¹ Hebr 6,19.20 z Hebr 10,19.20.

A. Zastona (6,19-20)

B. Kapłaństwo (7,1-25)

C. Ofiara (7,26-28)

D. Świątynia (7,26-28)

E. Przymierze (8,6-13)

F. Świątynia (9,1-10)

F'. Świątynia (9,11-14)

E'. Przymierze (9,15-22)

D'. Świątynia (9,23-28)

C'. Ofiara (10,1-10)

B'. Kapłaństwo (10,11-18)

A'. Zastona (10,19-20)

Cel służby kapłańskiej Chrystusa – doskonałość (2)

Doskonałość z wiary, przyswajająca sobie zasługi **doskonalego** kapłaństwa Chrystusa, jest ukazana w Liście do Hebrajczyków jako **wynik** Jego arcykapłańskiej służby. Chrystus udoskonała wierzących Swą doskonałą ofiarą – uczynioną doskonałą i doprowadzoną do doskonałości (teleios) wiarą i cierpieniem. Oto miejsca w Liście do Hebrajczyków, w których pojawia się słowo *teleios*:

Hebr 2,10: Chrystus, sprawca zbawienia, udoskonalony przez cierpienia

Hebr 5,9: Chrystus uczyniony doskonałym, stał się dla wszystkich Mu posłusznych źródłem wiecznego zbawienia

Hebr 7,19: Prawo niczego nie czyniło doskonałym

Hebr 7,28: Prawo ustanawia arcykapłanami ludzi mających słabości, lecz słowo przysięgi ustanowiło Syna uczynionego doskonałym na wieki

Hebr 9,9: dary i ofiary w odniesieniu do sumienia nie mogą doprowadzić do doskonałości osoby pełniącej służbę

Hebr 10,1: Prawo (...) w ogóle nie może doprowadzić do doskonałości tych, którzy przychodzą z ofiarami

Hebr 10,14: Jedną bowiem ofiarą uczynił na zawsze doskonałymi tych, których uświęca

Hebr 12,23: Duchy sprawiedliwych, doprowadzonych do doskonałości.

Chrystus **wniósł** Swą doskonałą Ofiarę do świątyni, aby za pośrednictwem otrzymanej mocy uczynić doskonałymi tych, którzy tam kierują swój wzrok. „Jesteśmy uświęceni przez ofiarowanie ciała Jezusa Chrystusa **raz** [przy inauguracji Jego służby kapłańskiej, a nie corocznie, w Wielki Dzień Pojednania] na zawsze” (Hebr 10,10).

Chrystus **wszedł** do świątyni „nie z krwią kozłów (**tragos**) i cieląt (**moszos**), ale ze swoją własną krwią, **raz** na zawsze, zapewniając [nam] wieczne odkupienie” (Hebr 9,12). **Połączenie ofiar kozłów i cieląt nie odnosi się do przepisów ofiarnych na Wielki Dzień Pojednania, lecz inauguracji służby świątynnej**¹.